

Statspoliti; vi ikende kun til kommunalt Politi, hvis Antal og Ansættelse ganske er overladt til de kommunale Raad. Jeg takker ogsaa det ærede Medlem fra Stege, fordi han beklagede, at Kapitel I i det oprindelige Lovforslag ikke var ført igennem, og for sit personlige Vedkommende tilsagde en vis Støtte til Gennemførelse af Retsreformen.

Dernæst gjorde det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) nogle Bemærkninger til Lovforslagets § 3, som delvis bleve tiltraadte af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger). Jeg glædede mig over Karakteren af disse Indvendinger, thi nogle af dem gik egentlig ud paa, at Justitsministeren havde begrænset sin egen Myndighed og lagt noget af den, som man formentlig burde ligge i hans Haand, over i Lovgivningsmagtens Haand. Det er en Indvending, som jeg kun betragter som en Kompliment. Jeg mener, det er Ret at skrive de Ting op i Loven, som det er Lovgivningens Sag at afgøre, og ikke selv tiltage sig for stor Myndighed. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds gjorde ogsaa den Indvending, at kun Mænd kunde blive ansatte. Nu vel, der vil jeg indrømme, at jeg i og for sig ikke vilde have noget imod, at der havde staaet „Personer“, saa man ogsaa kunde ansætte Kvinder, men skal man tage Folk, som ere noget kendte med Polititjeneste, vil det være umuligt i alt Fald nu at antage kvindelige Politibetjente. Saa vidt jeg ved, findes der ikke en eneste kvindelig Politibetjent i Landet. Der er opslaaet en saadan Post i Aalborg, og der er kommet tre Ansøgere, saa det er jo endnu Fremtidsmusik. Men det er meget muligt, at ogsaa den Tid kan komme, da ogsaa Kvinder ønske at gøre Tjeneste som Politi, og naar man har villet forsøge det i Aalborg — vi maa jo saa ogsaa kunne forsøge det i København —, var det, fordi der var specielle Opgaver, man havde tænkt at anvende Kvinder til, nemlig ved Sundheds- og Sædelighedspolitiet, men just ikke til Opdagelsespoliti. Thi sendte man en kvindelig Politibetjent paa Motorcykle ud paa Landevejen for at tage en Vagabond, saa er jeg bange for, at Vagabonden tog Damen og ikke omvendt, og det vilde ikke være saa heldigt, saa jeg tror, vi maa vente en lille Smule dermed.

Derimod begriber jeg ikke, at der er gjort Indvending mod den Bestemmelse, at Betjentene skulle have Indfødsret. Det, synes jeg, følger af sig selv, og derfor bør

det udtrykkelig skrives i Loven. Naar Grundlovens Tanke er den, at ingen kan beskikkes til et Embede uden at have dansk Indfødsret, saa er det en Konsekvens deraf eller i alt Fald i Grundlovens Aand, at heller ingen kan beskikkes til Bestillingsmand uden at have Indfødsret. Og naar Gagerne ere saaledes, at Minimum er 1,800 Kr., stigende til 3,000 Kr., synes jeg, det er Bestillinger og Embeder, som maa være forbeholdte danske Borgere.

Der er dernæst Bestemmelsen om, at de skulle være vederhæftige og af et upletet Rygte, den synes jeg ogsaa er ganske naturlig. Man maa her erindre, at der aldrig kan komme Fortolkningsspørgsmaal frem, som kunne være vanskelige at afgøre og af den Karakter, at de kunne blive indbragte for Domstolene og fremkalde Procedure om, hvad der forstaas ved Ordet, thi det er Justitsministeriet, som skal skønne over, hvorvidt den paagældende kan antages at opfylde de Betingelser, som udtrykkelig staa i Loven, og jeg finder, at Ordet „vederhæftig“ i og for sig rammer meget godt. Der sigtes naturligvis til de økonomiske Forhold og intet andet. Det vilde derimod være urigtigt i Stedet for Ordet „vederhæftig“ at sætte, at den paagældende ikke maatte være ude af Raadighed over sit Bo eller ikke maatte være „Fallent eller umyndiggjort“, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) vilde have det udtrykt. En Mand bør ikke antages til Politibetjent, naar han er, hvad man i gamle Dage i Lovsproget kaldte „beladet med Gæld“, det vil sige virkelig var en gældbunden Mand, selv om han ikke var bleven erklæret konkurs. Der er en Mængde Mennesker, som gaa rundt bundne af Gæld uden at blive erklærede konkurs. De allermost uvederhæftige blive sjælden erklærede konkurs, fordi de have ikke en Gang nok til Omkostningerne ved Konkursen, og saa lader man være. Det vil ikke være heldigt at antage en Mand til Politibetjent, som er beladet med Gæld i høj Grad, selv om han ikke skulde være erklæret fallit. Jeg tror, at Udtrykket: „vederhæftig“ er godt, for man ved i almindelig sproglig Forstand, hvad der ligger i det Begreb. Det, at en Mand ikke har Gældsposter, som han ikke er i Stand til at betale, kan Ministeriet meget godt skønne om. Akkurat paa samme Maade forholder det sig med Udtrykket „uplettet Rygte“. Man bør ikke i dets Sted benytte Udtrykket „uberygtet“, dette taget altsaa i den Forstand, at vedkommende ikke har gjort sig skyl-